

HARTAUSHETKI TAMPEREEN TUOMIOKIRKOSSA 2.8.2014

Kappalainen **Antero Niemi**:

”On vain kaksi asiaa, joiden voimme toivoa jäävän lapsillemme perinnöksi. Toinen on juuret, ja se toinen on siivet.

” Näin on kiteyttänyt Hodding Carter, yhdysvaltalainen journalisti ja kirjailija, jo edesmennyt. Tuo lause elää vahvasti.

Tuota lausetta on siteerattu usein. Tänäänkin rohkenen näin tehdä. Sillä juuret ja siivet ovat myös sitä parasta mitä koko suku, koko taustan yhteisö, voi ihmiselle parhaimmillaan täällä vaikuttaa ja merkitä.

Teitä on tänään yhdessä koolla hyvä joukko, ihmisiä läheltä ja kauempaa, joita yhdistää tietoisuus yhteisistä juurista. Kuulutte Ulriika ja Kustaa Tuomolan jälkeläisiin. Teillä on sekä yhteistä verenperintöä, mikä varmasti osattaisiin nykytekniikoin todentaa, jos niin haluttaisiin. Mutta ehkä vielä sitäkin tärkeämpänä sitä henkistä ja hengellistä perintöä, jota sukupolvet ovat kuljettaneet kuin viestikapulaa, aina seuraavalle polvelle eteenpäin.

Sillä näin me ihmiset täällä teemme. Teemme silloinkin, kun jätämme tällaiset asiat huomiotta, sinne toisarvoiseen asemaan.

Jopa silloinkin kun yritämme toimia niin, että mehän emme mitään viestikapuloita siirrä.

Saakoot tulevat lähteä puhtaalta pöydältä; menneen rasitteista vapaana. Mutta toiveajattelua.

Aina kun elämme yhdessä toistemme kanssa, jaamme sen iloja ja suruja, juhlaa ja arkea, väistämättä välitämme omassa lähipiirissämme sitä, mitä itse olemme saaneet meitä edeltäviltä polvilta. Ja hyvä niin.

Tänään sukunne kokoontumisessa, saatte varmasti sellaista mikä vahvistaa ja rikastuttaa.

Sitä tietoisuutta mikä teillä on omista juuristanne, sukunne vaiheista, vähän varhaisemmista lähtökohdistanne.

Ehkä on tilaisuus ammentaa ymmärrystä myös omaa identiteettiä koskien. Nähdä oma elämäntarina yhteydessä johonkin laajempaan kokonaisuuteen. Ihminen tarvitsee juuret, mutta myös siivet.

Niitä siipiä tarvitsemme tätä hetkeä ja tulevaisuuttamme ajatellen. Ne siivet antavat usakallusta ja rohkeutta ja itsetuntoa; toteuttaa niitä asioita, joihin on edellytyksiä suotu. Menneet polvet ovat siipensä jo koetelleet.

Ja heistä olisi menenlaista kerrottavissa. Ja varmasti kerrotaankin, mihin kaikkeen siivet ovat kantaneet.

Mutta meillä ja tulevilla polvilla siipien koettelu on joko meneillään tai vielä edessä.

Me kaikki tarvitsemme täällä juuria ja siipiä.

On hienoa että tämä kirkkohetki on osa sukunne kokoontumista. Nämä vahvat holvit, jyrkät pilarit, ne muistuttavat

meitä kaikkia niistä juuristamme, kaikkein vahvimmista osista, joita elämällä voi olla. Juurista, jotka ulottuvat kaikkia

muita syvemmälle, koko olemisemme ytimeen asti. Ja sieltä versoo sitä elämän köynnöstä meille kaikille kannettavaksi.

Niinkuin pojat sitä kukin kantavat, jokainen vähän omalla tavallaan, kirkkomme lehterin seinäkkeellä.

Mutta ei täältä kirkosta niitä siipiäkään puutu. Kattokuvussa siipiä on suojaamassa, ettei paha saa kaikkea valtaa maailmassa.

Siipiä on nähtävissä myös saarnastuolin seinämällä, ja on täällä yhdet haavoittuneetkin siivet.

Taitavat olla tämän kirkon kuuluisimmat siivet. Elämässä tarvitaan niitä ylläpitäviä voimia.

Suojelevia ja varjelevia siipiä on riittänyt sukunne historiassa. Jotkut ovat kenties suojelleet muita, oman haavoittumisen

uhallakin. Kun silmäilette tätä kirkkoa kohta vähän tarkemmin, huomaatte että täällä on paljon kuvattuna pelkkiä siipiä,

ikäänkuin vailla omistajaa. Niitä on ikäänkuin täällä jaossa.

Niitä saa täältä nimittäin mukaansa.

Se on perimmältään kirkkojen tehtävä, pysyvä tehtävä.

Täällä jaetaan siipiä tarvitseville; meille joille ne eivät luonnostaan kasva.

Me elämme tätä päivää, nykyhetkeä, joka näyttää kovin erilaiselta esivanhempimme verrattuna.

Mutta oleellisilta osiltaan niin paljon samanlaiselta. Aina on tarvittu noita kahta, sekä juuria että siipiä;

niin ajallista elämää kuin iankaikkisuutta varten. Ehkä niissä on myös se paras viestikapula sukupolvelta seuraavalle.

Joka antaa tarkoituksen ja mielekkyyden tälle riveltämiselle, jota elämäksi kutsutaan.

Lopuksi laulettiin virsi. Puhuja pahoitteli että kirkossa ei ollut kanttoria paikalla, mutta totesi alkuvirren veisuun perusteella:

Tämä on laulavaa sukua!

